

Διάφορα κοινωνικά,
παραπολύ σημαντικά.

- 'Επί ἀδεία ἔφυγεν ὁ πρόεδρος τῆς Γαλλίας.
 - Σταφίδα 'φέτος ἔχομεν μεγάλη: ἔσοδε ας.
 - 'Ενα του σπῆτι χάρισε ὁ Νι. Μαυροκορδάτος.
 - 'Ο κάθε δρόμος τῆς Τουλῶν ἀπὸ νεκρῶν γεμάτος.
 - Εἰς Δήλεσι πυρκαϊὰ καὶ στοῦ Ψυρῆ μιὰ ἄλλη.
 - 'Αλλὰ καὶ στὰ ἀνάκτορα μιὰ πυρκαγιὰ μεγάλη.
- 'Η στέγη ἐγκρεμίστηκε τοῦ Χρηματοσηφίου.
- 'Ερχονται ὄλαι εἰς χρυσὸν αἱ δόσεις τοῦ δανείου.
 - 'Εν Σύρω ἡ ἔφημερίς ὁ «Κῆρυξ» ἐξεδόθη.
 - Περὶ φωτιᾶς ἐν 'Ορωπῶ ψευδῶς χθὲς διεδόθη.
 - 'Εν Παρισίοις θνήσκουσι τριάντα τὴν ἡμέρα.
 - Κι' εἰς 'Ιταλίαν πρὸς Βυρῶν ἀφίκετο χολέρα.
- 'Ο Χαρατζῆς ὁ τοῦ «Φανοῦ» μᾶς ἦλθ' ἀπὸ τῆ Σύρα.
- Παραπολύ ἐξέπεσε πρὸ ἡμερῶν ἡ λίρα.
 - 'Απαγωγή μιᾶς γρηᾶς ἐν Κωνσταντινουπόλει.
 - Μετὰ χολέραν ἔρχεται ὁ τύφος κι' ἡ πανώλη
 - Βάρκα προχθὲς ἐβούλιαξε κοντὰ 'στον Φαληρέα.
 - Καὶ ὁ Φιλήμων ἔπαιξε στὸ θέατρον ὠραία.
- Καὶ ἄλλος ἠτύοκτόνησε προχθὲς μὲ μιὰ καρέκλα.
- 'Ετιμωρήθη τρίμηνον καλογρηὰ τις Θέκλα.
 - Τρικούλης μετενόησε καὶ φεύγει εἰς Καλάμας.
 - Γενήσαρλης ἐκάηκε καὶ εἰς τὰς δυὸ παλάμας,
 - καὶ ἀνηγγέλθη τὸ συμβὰν μετὰ μεγάλης λύπης.
 - 'Ρικάκιος πανήγυρις ἐν τοῖς 'Αμπελοκήποις.
- Εἷς ὄνος ἠτύοκτόνησε μὲ κόφρινον ἐπ' ὄμου,
διφθεις προχθὲς εἰς τὰς γραμμάς τοῦ Σιδηροδρόμου.
- 'Η Σύρος εἶν' ἀνάστατος ὡς ἐκ τῶν νέων φόρων.
 - 'Αλλαις φωτιαῖς ἀγγέλλονται καὶ ἐκ τῶν περιχώρων.
 - Συμβούλιον καὶ δήμαρχος Κερκύρας παραιτοῦνται.
 - 'Εφέτος κατὰ σύμπτωσιν σπῆτια πολλὰ κενοῦνται.
- 'Απ'τὰ μπαλκόνια πέφτουνε ἡ γλάστραις καὶ φονεύουν.
- Οἱ Χαλκιδεῖς ἐλάττωσιν τῶν φόρων τῶν γυρεῶν.
 - Καὶ τὸ Πανεπιστήμιον, ὡς ἔργα πατριώτου,
νεὰ βιβλί' ἀγόρασε τοῦ Μολοσσοῦ τοῦ Ζώτου.
 - Οἱ «Τρεῖς Σωματοφύλακες» ἐντὸς τῶν «'Ολυμπίων»
θριάμβους ἀπεκόμισαν δυὸ ἡμερονυκτίων.

- Μονομαχία τῶν ΚΑΙΡΩΝ μὲ δώδεκα γ α λ ό ν ι α.
- Εἰς Πάτρας ὁ Κουταλιανὸς ὄιχνει πολλὰ κανόνια.
- 'Ο Λέλης εἰς τὴν πυρκαγιὰ εἰργάσθη κατὰ κόρον,
λασπώσας τὸ παπούτσι του ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων.
- Θαρρῶ τὰ ἐξωτερικά πῶς εἶναι θολωμένα,
ἀλλ' ὅμως μὴ πιστεύετε παραπολύ κι' ἐμένα.

'Επιστολὴ ἐκ Μασσαλίας
μετὰ μεγάλης δυσκολίας.

Φεύγουν κι' ἀκόμα φεύγουνε τὴν κίτρινη χολέρα.
ἀλλὰ κι' ἐκείνη ἀπὸ 'δῶ καθόλου δὲν σαλεύει,
κι' ἐνῶ χιλιάδες παραιτοῦν τὴν πόλι κάθε 'μέρα,
γυρίζει καὶ ἀδιάκοπα τὸν κόσμον ξεπαστρεύει.
Καὶ τώρα ὅπου κάτοικοι δὲν μένουσι πλέον ἄλλοι,
εἶν' ἀληθὲς πῶς ὑφείσεται ἐπικρατεῖ μεγάλη.

'Απὸ ποῦ καὶ πῶς καὶ πότε ἦλθεν εἰς τὴν Μασσαλίαν
δὲν εἰμπόρεσαν ἀκόμη διόλου νὰ ἐξακριβώσουν...
τὰ μιάσματα ἀποδίδουν μερικοὶ εἰς τὴν 'Αγγλίαν,
ἄλλοι πάλιν εἰς τοὺς Γάλλους προσπαθοῦν νὰ τὰ φορτώσουν,
κι' ἐνῶ συζητοῦν εἰς ὅλα—σάν 'Ρωμηοὶ—τὰ καφφενεῖα,
ἡ χολέρα κέρνει βόλτα καὶ θερίζει μὲ μανία.

Καὶ τῶν σοφῶν μας λατρῶν ἀρχίνησαν αἱ γνώμαι
νὰ ἀλληλοσυγκρούωνται μὲ πείσμα φοβερό,
καμπόσοι ὅ,τι βρισκόμε μᾶς λέγουν νὰ τὸ τρώμε,
παλλοὶ νὰ μὴν ἐγγίξωμε οὔτε ψωμί ξερό.
Ἢ εἶται νὰ ξεμπερδέψωμε μονάχα σ' ἓνα μῆνα
ἀπὸ χολέρα μερικοὶ καὶ ἄλλοι ἀπὸ πείνα.

Εἰς καθηγητὴς ἐξ ἄλλου—ὁ σοφὸς Παστέρ—θαυμάζει
πῶς νερὰ πολλὰ δὲν χύνουν εἰς τοὺς δρόμους νύκτα 'μέρα,
ἀλλ' ὁ Κῶχ, σοφὸς ἐπίσης—μὴ γιὰ τὸ θεὸ φωνάζει,
τὸ κατάβρογμα τῶν δρόμων εἶν' ἀδιόχημα χολέρα.
Καὶ γιὰ τοῦτο πολλοὶ δρόμοι καταβρέχονται μὲ κᾶρα,
κι' ἄλλοι πάλι μᾶς θυμίζουν τὴν κατάξερη Σαχάρα.

Μὰ ἓνας ἄλλος δόκτωρ, ξεχάνω τ' ὄνομά του,
νομίζει ὡς σωτήριον καθέννας μας νὰ ζῶνη
μιὰ πλάκα ἀπὸ χάλκωμα φτιασμένη 'στὴν κοιλιά του,
καὶ μ' ἓνα τέτοιο θώρακα μονάχα τὴν γλυτώνει.
'Στὴν συμβουλὴ του ἔτρεξαν 'στοὺς γύφτους ὄσοι ὄσοι,
καὶ τὴν κοιλιά του ὁ καθεὶς γυρεύει νὰ γανώσῃ.

'Ο Φωβὲλ κι' ὁ Στράους ὅμως ἰσχυρίζονται πῶς πρέπει,
ἀπειραις φωτιαῖς ν' ἀνάβουν σὲ πλατεῖαις καὶ σοκάκια,
καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ καθέννας εἶν' εὐχάριστον νὰ βλέπῃ
μὲ φωναῖς νὰ τῆς πηδοῦνε κάθε γειτονιάς παιδάκια.
'Στὴ στιγμὴ κανεὶς θυμᾶται τὴν ἀμίμητη 'Αθήνα
'στ' Ἀγριανιοῦ τοῦ πηδηχτήμας τὸν χαριτωμένο μῆνα.

Κι' ἐνῶ καθέννας λατρὸς καὶ μιὰ μᾶς λέγει γνώμη,
καὶ κάθε 'μέρα συνταγαὶ τοιχοκολλοῦνται τόσαι,
αἴφνης ἀπὸ μικρόβια γεμίζουσι οἱ δρόμοι,
κι' ἐμεῖς τὰ μεγαλόβια... πατεῖς με καὶ πατῶ σε.
Κι' εἶται ἐδῶ δὲν ἔμεινε πέτρα 'στὴν ἄλλη πέτρα...
τοιαῦτα τὰ ἥρωικά κατὰ χολέρας μέτρα.

Καὶ τώρα σὲ ἀσπάζομαι,
ἀν καὶ χολεριάζομαι.

Νὰ καὶ μίαν ἀγγελίαν
ἀφορῶσαν τὴν κοιλίαν.

Θέλεις νὰ φᾶς, θέλεις νὰ πιῆς, καὶ 'λίγο νὰ πληρώσῃς;
'ς τὴν ΠΑΝΔΑΙΣΙΑ πήγαινε ἀμέσως νὰ τὸ στρώσῃς.
Μὲ τόσῳ ἔμορφο φαγὶ ἐκεῖ θὲ νὰ χορτάσῃς,
ὅπου κι' αὐτὸ τὸ σπῆτι σου ἀκόμα θὰ ξεχάσῃς.
'Υπηρεσία πρόθυμος, ταχύτης ἐξαισία...
'Στὸν Πειραιᾶ εὐρίσκεται αὐτὴ ἡ ΠΑΝΔΑΙΣΙΑ.

Τοῦ 'Ρωμηοῦ μας τὸ γραφετο — μέσα 'στὸ τυπογραφετο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέδη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς δρόμαις τῶν Χαυταίων — μ' ἓνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφφενὲ τῶν «Ἐδ Φρονούντων»—νύκτα 'μέρα συζητοῦντων
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζῆδες ἄλλους τόσους,
μ' ὀρητήρια, σαντούρια — καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.